

ОПЕРАЦІЯ «ПРОБУДЖЕННЯ ЛЕВА» ТА УДАРИ США ПО ІРАНУ – ВПЛИВ НА УКРАЇНУ

Опубліковано: Голівець Є. Операція «Пробудження лева» та удари США по Ірану – вплив на Україну // Діяльність Президента України в умовах російсько–української війни. 2025. Випуск 13 (161). С. 55-63.

Передумови: від «проху»-конфліктів до прямого зіткнення:

Ізраїль та Іран історично протистояли одне одному опосередковано – через підтримку союзників та проксі-війни – але прямих боїв між ними не було до середини 2020-х років. Поворотний момент настав після масштабного теракту ХАМАС проти Ізраїлю 7 жовтня 2023 року. У відповідь Ізраїль розгорнув широкомасштабну операцію в Секторі Гази та почав завдавати ударів по проіранських цілях у Сирії. Маховик війни закрутився. Протягом кінця 2023 – початку 2024 року відбувся обмін точковими ударами: ізраїльські ВПС ліквідували кількох високопоставлених іранських воєначальників у Дамаску та Бейруті, а Іран відповів ракетними обстрілами ізраїльської території. Восени 2024-го ізраїльська армія вперше відкрито вдарила по цілях на території Ірану (операція «Дні покаяння» 26 жовтня 2024 року), знищивши ракетні заводи, системи ППО та командний пункт Корпусу вартових Ісламської революції поблизу Тегерана. Ці події проклали шлях до безпрецедентної ескалації влітку 2025 року, коли назріло пряме ізраїльсько-іранське зіткнення. (i-vin.info)

Напруга досягла піку навколо ядерної програми Ірану. Новообраний президент США Дональд Трамп спробував відновити переговори щодо обмеження іранського збагачення урану, але попереджав: якщо за 60 днів не буде домовленості, Іран очікує «інша реальність». Цей ультиматум спливав у червні 2025-го, і саме на тлі застою дипломатії Ізраїль вирішив діяти силовим методом. ([Укріфнорм](#))

Початок операції «Пробудження лева»: ізраїльський удар по Ірану

В ніч на 13 червня 2025 року ізраїльські ВПС завдали масштабного авіаудару по території Ірану, започаткувавши операцію з символічною назвою «Пробудження лева». В атаці були задіяні близько 200 винищувачів, які одночасно вразили понад 100 цілей, пов'язаних насамперед з іранською ядерною програмою. За офіційними даними Армії оборони Ізраїлю (ЦАХАЛ), результатом першого удару стала нейтралізація значної частини військово-ядерного керівництва Ірану: було ліквідовано командувача Корпусу вартових Ісламської революції генерала Хоссейна Саламі, начальника іранського Генштабу Мохаммада Багері, а також щонайменше шістьох провідних іранських учених-ядерників. Прем'єр-міністр Ізраїлю Біньямін Нетаньягу заявив, що операція триватиме доти, доки не буде усунута ядерна загроза з боку Ірану. Одразу після ізраїльського удару над

шиїтською святинєю – мечеттю Джамкаран у місті Кум – було піднято червоний прапор помсти, а Верховний лідер Ірану Алі Хаменеї пригрозив Ізраїлю та США «наслідками, які вони не зможуть спрогнозувати». [\(i-vin.info\)](http://i-vin.info)

У відповідь вже вночі 14 червня Іран здійснив масований ракетний обстріл території Ізраїлю, випустивши десятки балістичних ракет. Частина з них перехопила ізраїльська система ПРО «Хец» («Arrow») та комплекси «Patriot», однак деякі боєголовки досягли цілей. Перший іранський залп спричинив загибель мирних мешканців: було зафіксовано поранення десятків і загибель щонайменше кількох людей в Тель-Авіві та інших містах. [\(РБК-Україна\)](#) За наступні дні Іран неодноразово обстрілював ізраїльську територію ракетами та ударними дронами – загалом за тиждень війни в Ізраїлі загинуло 24 цивільних особи і понад 1200 дістали поранення [\(reuters\)](#). Серед загиблих – п'ятеро громадян України, які перебували в Ізраїлі. Ізраїль, своєю чергою, продовжив завдавати авіаударів по іранських об'єктах щодоби, зосереджуючись не лише на ядерних об'єктах, а й на пунктах управління та інфраструктурі Корпусу вартових Ісламської революції, військових базах і навіть об'єктах нафтової галузі. Станом на 21 червня – через тиждень після початку операції – іранська сторона визнала загибель понад 430 людей та біля 3500 поранених від ізраїльських ударів (вочевидь, рахуючи як військових, так і цивільних). Таким чином, «Пробудження лева» вже стало наймасштабнішою і найінтенсивнішою фазою прямої війни між Ізраїлем та Іраном в історії їх протистояння. Попри значні втрати, жодна зі сторін не демонструвала готовності відступити: риторика Тегерана і Тель-Авіва свідчила про намір довести справу до виконання своїх цілей, навіть якщо конфлікт виходить за рамки локального і загрожує втягнути увесь регіон.

Ескалація за участі США: бомбування іранських ядерних об'єктів

Спочатку Вашингтон дистанціювався від ізраїльської операції. 12 червня (напередодні удару) Білий дім через заяву держсекретаря Марко Рубіо дав зрозуміти, що США не брали участі в ізраїльській атаці і назвали її «односторонньою дією Ізраїлю», застерігаючи Іран не завдавати ударів по американських силах в регіоні. [\(5.ua\)](#) Однак уже за кілька днів характер конфлікту змусив Сполучені Штати переглянути свою роль. Іранські ракети потенційно загрожували американським базам на Близькому Сході, а ізраїльські бомбардування не могли повністю знищити підземні ядерні об'єкти Ірану без спеціальних засобів. На тлі відсутності прогресу на дипломатичному фронті президент Трамп, провівши кілька днів консультацій з радниками, прийняв рішення безпосередньо втрутитися у конфлікт на боці Ізраїлю. [\(reuters\)](#)

21 червня 2025 року США завдали удару по трьох ключових ядерних об'єктах Ірану. За словами Трампа, американські сили «повністю і остаточно знищили» іранські центри збагачення урану. Цілями стали основні ядерні комплекси: Натанз, Ісфаган та надсекретний підземний завод Фордо. Для атаки були застосовані стратегічні бомбардувальники B-2 Spirit, оснащені

надпотужними бетонобійними авіабомбами GBU-57 MOP масою 14 тонн кожна. Зокрема, шість таких «бункер-бастерів» скинули на об'єкт у Фордо, розташований глибоко під горою, а також випустили десятки крилатих ракет Tomahawk по інших ядерних об'єктах. В телезверненні з Білого дому Дональд Трамп назвав удари США «ефектним військовим успіхом» і попередив Тегеран, що це лише перший крок: якщо Іран не погодиться на мир, то американські військові готові завдати нових, ще більш нищівних ударів по інших цілях. Президент підкреслив, що метою США не є зміна режиму в Ірані – Вашингтон прагне лише ліквідувати загрозу появи в Тегерані ядерної бомби та добитися відновлення миру. ([reuters](#))

Іран підтвердив, що зазнав ударів по своїх ядерних центрах. Зокрема, було офіційно визнано атаку на об'єкт Фордо – «ворожі авіаудари» частково вразили цей підземний комплекс. Втім, іранська сторона заперечила заяви Трампа про «повне знищення» своїх ядерних можливостей. Представники ядерного агентства Ірану запевнили, що завдяки завчасним діям небезпечних наслідків вдалося уникнути: ще до удару запаси збагаченого урану та цінне обладнання були евакуйовані з Натанза і Фордо, тож навіть пряме влучання не спричинило витoku радіації чи серйозного забруднення. Місцеві іранські чиновники в провінції Кум (де знаходиться Фордо) також стверджували, що об'єкт не зазнав критичних руйнувань, пошкоджено лише деякі тунельні входи. ([TCH](#)) Фактичні масштаби руйнувань на іранських ядерних об'єктах поки залишаються нез'ясованими – враховуючи їхню підземну локалізацію, для точної оцінки потрібен час. Проте поза сумнівом, вступ США у війну став переломним моментом, що різко підвищив ставки конфлікту.

Іранська влада негайно розцінила американське бомбування як акт війни. Аятола Хаменеї заявив, що США «вчинили великий злочин» і відтепер «усі американські військові бази та 40–50 тисяч американських військових у регіоні» є легітимними цілями для Ірану. ([TCH](#)) В Тегерані прокотилися багатотисячні антиамериканські демонстрації під гаслами «Смерть Америці!» – суспільство готувало до можливого розширення війни. ([reuters](#)) Іранське командування пообіцяло помститися за удари по своїй території. Вже 23 червня іранські війська здійснили ракетний обстріл найбільшої американської авіабази на Близькому Сході – Аль-Удейд у Катарі. Було випущено 14 балістичних ракет середньої дальності по території бази. Однак Тегеран, не бажаючи провокувати повномасштабну війну зі США, завчасно – за кілька годин – попередив Вашингтон і катарську владу про свою акцію, давши можливість евакуювати особовий склад у укриття. У результаті ракети влучили по порожніх ділянках: американці не зазнали жодних втрат і навіть техніка істотно не постраждала. Президент Трамп назвав іранську атаку «очікувано слабкою відповіддю» і подякував Тегерану за попередження, яке дозволило уникнути жертв. На його думку, Іран «випустив пару» і фактично показав готовність зупинитися, щоб не накликати на себе нищівного удару у відповідь з боку США. Показово, що ракетний обстріл американської бази засудили навіть найближчі сусіди Ірану – Катар, де він стався, а також

Бахрейн, ОАЕ, Саудівська Аравія, Кувейт та Ірак виступили з різким осудом дій Тегерана. Іран опинився в регіональній ізоляції, що додатково стимулювало пошук шляхів до перемир'я. ([reuters](#))

Тим часом Ізраїль, скориставшись американською підтримкою, 23 червня провів найпотужніший за весь конфлікт ракетно-авіаційний наліт на Тегеран. Цього разу ціллю стали не лише військові об'єкти, але й символічні центри режиму – ізраїльські ракети вдарили по в'язниці Евін у Тегерані, де режим утримував політичних в'язнів. ([reuters](#)) Так Ізраїль продемонстрував готовність бити по «стовпах» іранського режиму, виходячи за рамки спершу оголошених цілей (ядерні та військові об'єкти). На тлі такого розвитку подій міжнародні посередники активізували зусилля, щоб зупинити розростання війни. ООН назвала американські удари «небезпечним загостренням ситуації у й без того вибухонебезпечному регіоні» та попередила про пряму загрозу миру і безпеці у світі. Після кулуарних консультацій за посередництва, зокрема, Китаю та поміркованих арабських країн, 24 червня сторони погодилися припинити вогонь. Президент Трамп оголосив, що ізраїльсько-іранська «12-денна війна» завершується: протягом 24 годин має бути поетапно впроваджено режим перемир'я, який почне Іран, а Ізраїль симетрично припинить удари у відповідь. Американський лідер публічно закликав обидві сторони дотримуватися умов припинення вогню і «не порушувати його». Таким чином, завдяки стрімкому втручання США та жорсткому сигналу про готовність до подальшої ескалації, вдалося зупинити розвиток конфлікту на межі великої війни. ([ТСН](#))

Наслідки для України

Вибух небаченого за масштабами ізраїльсько-іранського конфлікту відгукнувся і на ситуації довкола України. Хоч бойові дії точилися за тисячі кілометрів, геополітичні та безпекові зв'язки зробили вплив цієї кризи відчутним для Києва. Для України ключовими стали такі аспекти:

1. Послаблення союзника Москви та скорочення іранської допомоги Росії. Ісламська Республіка Іран є одним з найближчих військово-технічних партнерів Росії у війні проти України. З початку російського вторгнення Тегеран постачав Москві ударні безпілотники Shahed-136, які росіяни перейменували на «Герань-2» і застосовували сотнями для атак українських міст. За даними української розвідки, з 2022 року Іран передав РФ тисячі дронів-камікадзе, а також навчав росіян їх виробляти на власній території. ([Радіо свобода](#)) Окрім дронів, Тегеран міг би надати Росії й інші види озброєнь – зокрема балістичні ракети середньої дальності (про таку можливість не раз повідомляли західні медіа). ([Бабель](#)) Тепер же реалізація подібних планів виглядає вкрай сумнівною. Ізраїль знищив значну частину ракетної інфраструктури Ірану – за ізраїльськими даними, приблизно третину пускових установок балістичних ракет було виведено з ладу протягом перших днів операції. Також ізраїльтяни регулярно бомбардували склади і заводи, де вироблялися ракети та дрони, що раніше могли постачатися і Росії. До того ж сам Іран витратив великий запас своїх ракет на обстріли Ізраїлю –

нерідко запускаючи по кілька сотень ракет залпом. Для порівняння, за весь час війни проти України найбільша кількість балістичних ракет у одному російському обстрілі не перевищувала 20 одиниць. За оцінками експертів Міжнародного інституту стратегічних досліджень, Іран мав до 3 тисяч балістичних ракет різного радіусу дії – значна частина цього арсеналу тепер витрачена або знищена превентивно. Отже, Тегеран навряд чи спроможний у ближчій перспективі передавати Москві ракети чи інші озброєння – йому потрібні вони для власної оборони. Українське МЗС у своїй офіційній заяві з цього приводу дипломатично нагадало світу, що «іранський режим підтримує Росію в її незаконній загарбницькій війні проти України та надає Москві зброю для вбивства українців», ([Радіо свобода](#)) назвавши Іран джерелом багатьох проблем на Близькому Сході і поза його межами. В Києві не приховували сподівань, що поразка Тегерана піде на користь і Україні: як зауважив український коментатор Віктор Уколов, «чим слабшим буде Іран, тим менше ракет і шахедів отримає від нього Росія».

Західні аналітики погоджуються, що удар по військовому потенціалу Ірану змусить його зосередитися на власних проблемах і менше допомагати РФ. «Будь-що, що зменшує здатність Ірану надсилати зброю до Росії – передусім дрони – буде корисним для України» – зазначив Ян Лессер, директор брюссельського офісу Німецького фонду Маршалла. Хоча дехто зауважує, що Росія вже налагодила ліцензійне виробництво «шахедів» у себе (на заводі в Татарстані) і тому кардинальних змін на фронті не станеться, все ж усунення іранського фактору хоча б частково грає на користь Україні. Зокрема, зірвано потенційну угоду щодо передачі Росії іранських балістичних ракет, яку раніше побоювалися у Києві – Тегеран тепер не ризикуватиме роззброювати себе заради Кремля. Ба більше, якщо ізраїльські удари ослаблять режим аятол настільки, що всередині Ірану почнуться зміни, Росія може втратити цього союзника взагалі – а отже, і канал для військової співпраці. ([Бабель](#))

2. Перерозподіл уваги і ресурсів США та союзників. Одним з головних ризиків для України у цій ситуації було те, що новий великий конфлікт відволіче увагу провідних західних держав – передусім США – від російсько-української війни. Дійсно, взаємні обстріли Ізраїлю та Ірану вже в перші дні затьмарили тему України у світових ЗМІ: заголовки провідних газет і телеканалів були присвячені близькосхідній війні. ([Бабель](#)) Президент Трамп перервав свій візит на саміт G7 у Канаді й терміново повернувся до Вашингтона «стежити за подіями» на Близькому Сході, так і не зустрівшись із Володимиром Зеленським, який розраховував на переговори там. У Конгресі США республіканці прямо заявили, що введення нових жорстких санкцій проти Росії поставлено на паузу, поки триває війна Ізраїлю з Іраном. Це показовий приклад, як Україна постраждала від переключення геополітичного фокусу США.

Окрім політичної уваги, виникла загроза і перерозподілу воєнних ресурсів. Наприклад, ще на початку червня Вашингтон вирішив

перенаправити партію з 20 тисяч зенітних ракет, які призначалися Україні для збиття «шахедів», на потреби власних сил на Близькому Сході. Ці ракети ППО Пентагон без пояснень залишив у себе – і вже за кілька днів стало ясно чому: почалася операція Ізраїлю і виникла потреба укріпити бази США в регіоні. Американські авіаносці, винищувачі та батареї ППО були стягнуті ближче до Затоки, що теоретично могло зменшити резерви, доступні для зміцнення оборони України. В Європі теж з'явилися побоювання, що складові для озброєнь (ракети, снаряди), які могли б піти в Україну, тепер доведеться виділяти Ізраїлю або самим США для близькосхідної операції. ([Радіо свобода](#))

Втім, багато з цих ризиків мали психологічний характер і не встигли матеріалізуватися повною мірою. Швидке припинення бойових дій вже за 12 днів різко знизило загрозу того, що Вашингтон надовго «випаде» з українського напрямку. Як відзначив український політолог Вадим Денисенко, блискавичне завершення війни Ізраїлю з Іраном фактично повернуло ситуацію в світі до стану «як до цієї кризи, мінус два тижні». ([ТСН](#)) Тобто, короткочасна перерва у фокусі США на Україні не встигла призвести до стратегічних втрат. Більше того, після перемир'я президент Трамп, отримавши внутрішньополітичні бонуси за «рішучу перемогу» на Близькому Сході, може почуватися впевненіше у продовженні підтримки України (опоненти не зможуть дорікнути йому, що він «забуває» про інші кризи). Дійсно, вже наприкінці червня американське керівництво запевнило Київ, що постачання зброї відбуватимуться за планом і жодного «втомлення» від української тематики немає – попри прогалину у двосторонній зустрічі на G7, зусилля з консолідації підтримки України триватимуть. Україна, своєю чергою, зробила висновок, що мусить покладатися на себе та європейських партнерів, щоб утримувати фронт, навіть якщо тимчасово найбільший союзник зайнятий іншою війною. ([Укрінформ](#)) Відволікання уваги США стало реальним, але критичного впливу не мало, а головний урок для Києва – необхідність гнучко реагувати на зовнішні кризи і шукати можливості просувати свої інтереси навіть на тлі інших конфліктів.

3. Енергетичний чинник: нафтовий ринок і фінанси Росії. Близькосхідна війна миттєво позначилася на світових цінах на нафту – а отже, і на економічних інтересах Росії та України. Будь-яке загострення в Перській затоці традиційно викликає стрибок котирувань нафти, адже Іран погрожує перекрити Ормузьку протоку – шлях, через який транспортується до 25% світової нафти та третина зрідженого газу. ([Бабель](#)) В перші дні після ізраїльського удару ціни на нафту Brent підскочили приблизно на \$5 – з ~\$70 до ~\$75 за барель. ([Радіо свобода](#)) Російська нафта Urals торгується з дисконтом до Brent, але теж почала дорожчати слідом за загальним ринком. Для РФ це означало неочікуваний фінансовий бонус: Москва заклала у свій бюджет-2025 ціну Urals на рівні \$70, і зростання котирувань потенційно наповнювало російську казну додатковими воєнними доходами. Більше того, на тлі кризи західні союзники відклали плановане зниження стелі цін на

російську нафту (ЄС обговорював зменшення price cap з \$60 до \$45 за барель). Українські посадовці раніше пропонували взагалі обмежити ціну \$30-35, щоб позбавити Кремль прибутків на нафті, але поки криза в Ірані не вирішена, такі ініціативи відійшли на другий план – адже ринок і так був напружений. Таким чином, короткотерміново війна Ізраїлю з Іраном фінансово грала на руку Путіну. Проте ці переваги виявилися обмеженими: Іран, попри грізні заяви, фактично не наважився блокувати Ормуз чи атакувати нафтові танкери (лише кілька разів були інциденти з оглядами суден, не більше) ([reuters](#)) . Ізраїль теж утримувався від ударів по ключових експортних нафтових терміналах Ірану (на кшталт острова Харк), зосередившись на цілях військового значення. Тому глобального дефіциту нафти не сталося. Ба більше, коли з'явилися сигнали про підготовку перемир'я (після обмеженої іранської «помсти» по базі США), ринок відреагував стрімким відкатом: 23 червня ціни на нафту обвалилися на 6-7% за один день. Трейдери засумнівалися, що Іран піде на самогубний крок, аби серйозно підірвати світові постачання енергоносіїв.

Для України така волатильність є нагадуванням про небезпеку будь-яких збурень на нафтовому ринку. З одного боку, ростуть ціни на паливо, що напряму впливає на українську економіку і витрати на оборону. З іншого – ростуть прибутки Росії від продажу власних нафти і газу, які вона тут же конвертує у ракети і танки для війни. Хоч цього разу стрибок цін був помірним і коротким, у стратегічній перспективі Києву вигідно, щоб Іранське питання було вирішене мирно і стабільно. Успіх ізраїльської операції (недопущення появи іранської ядерної зброї) потенційно зменшує ризики великої війни в Затоці надалі – а значить, знижує ймовірність нафтових шоків, які могли б дати Путіну фінансовий перепочинок. Звісно, Росія спробувала максимізувати зиск із ситуації: наприклад, збільшивши пропозицію своєї нафти Китаю та Індії, поки Іран відволікався на війну. Але це короточасні схеми. У довготривалій перспективі ослаблення Ірану може підірвати і плани Москви щодо обходу нафтових санкцій через іранський маршрут (є ідея прокачувати російську нафту через іранські порти в обмін на технології, але якщо режим аятол буде нестабільним чи поступливим Заходу – такий союз тріщатиме). Не випадково в Кремлі з тривогою стежать за наслідками операції «Пробудження лева». ([Бабель](#))

4. Геополітичні сигнали та позиція України. Війна Ізраїлю проти Ірану не лише не послабила рішучість України боротися, а навпаки – була сприйнята в Києві як частина спільної боротьби демократій проти агресорів. Багато українських оглядачів провели паралелі між ізраїльським ударом по іранських об'єктах і власними діями України щодо знешкодження російської загрози. «Ізраїль, слідом за Україною, завдав потужного удару по Осі Зла: Москва – Тегеран – Пхеньян – Пекін... Це одна й та сама війна тоталітаризму проти демократії» – пише оглядач Укрінформу, підкреслюючи спільність інтересів Києва і Тель-Авіва ([Укрінформ](#)). Дійсно, Іран є де-факто спільним ворогом і для Ізраїлю, і для України: першу країну він хотів знищити

фізично, а для другої постачав зброю ворогу. Тому в українському суспільстві превалювали симпатії саме до ізраїльської сторони, яка «покарала» режим аятол. В соцмережах українці дякували ЦАХАЛ за знищення іранських заводів «шахедів». Водночас офіційний Київ зайняв обережну дипломатичну позицію. МЗС України висловило «тривогу» у зв'язку з ескалацією на Близькому Сході та закликала сторони уникнути подальшої дестабілізації і жертв серед цивільних. ([Радіо свобода](#)) Такий зважений тон пояснювався просто: Україна не хотіла відкрито ставати на бік Ізраїлю, аби не провокувати Іран на ще активнішу допомогу Росії. Але далі у тій же заяві МЗС зробило важливий акцент, нагадавши про відповідальність самого Ірану за нинішню ситуацію: фактично підтримавши ізраїльську тезу про іранську загрозу, Київ заявив, що Іран «є джерелом багатьох проблем» і прямо пов'язаний зі злочинною війною РФ проти України (через постачання зброї агресору). Тобто Україна зайняла морально оправдану позицію, яка зводиться до наступного: ескалація погана, але винен Іран.

Цікавою була реакція Москви. Росія формально засудила удари Ізраїлю, заявивши про «неприпустимість порушення міжнародного права та суверенітету Ірану». Такі слова виглядали відверто лицемірно з уст держави, що сама грубо порушила всі норми, вторгшись в Україну. Західні оглядачі відзначили цей «феномен»: Путін, який розв'язав неспровоковану війну, називає ізраїльські дії «неспровокованою агресією». Більше того, Кремль опинився у делікатному становищі – з одного боку, він бажав поразки США та Ізраїлю (що відповідає його антизахідному курсу), а з іншого – не міг надто розсваритися з Трампом, який все ж лишається для нього умовно вигіднішим, ніж проукраїнські демократи у Вашингтоні. ([ТСН](#)) В результаті Москва зробила вигляд, що «посередничає»: приймала міністра закордонних справ Ірану, пропонувала свої добрі послуги для врегулювання. Але фактично її роль була мінімальною – усі розуміли, що вирішують усе Вашингтон і Єрусалим, а Путін намагається не зіпсувати відносини ні з одним, ні з другим. Для України ж головний висновок – Росія лишилася осторонь: попри гучні заяви про «стратегічне партнерство» з Іраном, Кремль не зміг реально допомогти Тегерану. А отже, міф про міцність союзу неофашистських режимів ХХІ століття зазнав удару. ([Укрінформ](#)) Якщо Іран зазнав би тотальної поразки, це продемонструє всьому світу крихкість осі Москва-Тегеран і, можливо, охолодить бажання інших країн типу Північної Кореї чи Китаю відкрито ставати на бік РФ.

Нарешті, не можна оминати й гуманітарний аспект впливу цієї війни на Україну. Як зазначалося, серед жертв іранських ракетних обстрілів в Ізраїлі були громадяни України. ([i-vin.info](#)) Для нашої держави захист своїх людей – пріоритет, тому українське посольство в Ізраїлі оперативно надавало допомогу постраждалим, а МЗС розповсюдило попередження для українців утриматися від поїздок до шести країн Близького Сходу (Ізраїлю, Палестини, Лівану, Сирії, Ірану, Йорданії) до стабілізації ситуації. Понад того, Київ отримав ще один аргумент на міжнародній арені: тепер Україна – не лише

країна, що страждає від російських обстрілів, а й держава, чиї громадяни гинуть від терористичних дій іранського режиму. Це підсилює моральне право України вимагати ізоляції Ірану на світовій сцені та посилення санкцій проти нього за постачання зброї Росії.

Висновок.

Операція «Пробудження лева» та наступні удари США по Ірану продемонстрували глибокий взаємозв'язок безпекових процесів у різних куточках світу. Для України цей близькосхідний конфлікт став своєрідним краш-тестом стійкості міжнародної підтримки: попри короткочасні ризики відволікання уваги і ресурсів, західний союз залишився відданим допомозі Києву. Натомість ворожий для нас табір зазнав суттєвих втрат. Іран, який озброював російську армію дронами і міг постачати їй ракети, серйозно ослаблений ізраїльськими ударами. Його роль як спонсора російської військової машини зменшилась, що тільки на користь Україні. Москва втратила частину впливу в регіоні і побачила, що її «стратегічний партнер» не здатен ані перемогти Ізраїль, ані отримати дієву підтримку від Кремля.

Водночас успішне стримування Ірану об'єднаними зусиллями Ізраїлю та США посиляє чіткий сигнал і Росії, і іншим агресорам: світова спільнота не дозволить реалізувати ядерні або експансіоністські амбіції силою. Як зазначив Нетаньягу, історія запише, що президент Трамп допоміг «позбавити найнебезпечніший режим у світі найнебезпечнішої зброї». Це створює важливий прецедент і для України – адже аналогічно цивілізований світ має позбавити режим Путіна здатності загрожувати сусідам. Війна на Близькому Сході ще раз показала, що війна України – не ізольований конфлікт, а частина глобального протистояння демократій проти диктатур. Поки в Тегерані натовпи скандували «Смерть Америці та Ізраїлю», в Києві добре розуміли: поразка Ірану буде маленькою перемогою і українського народу в його боротьбі з російським ведмедем. Зрештою, і Ізраїль, і Україна прагнуть одного – щоб агресори більше не могли загрожувати їхнім народам. Саме це спільне прагнення робить наші країни об'єктивними союзниками в широкій битві за безпечний і справедливий світ.